

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Æstiva - A Dominica SS. Trinitatis, ad Dominicam decimamquintam
post Pentecosten

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Die 25. Augusti. De S. Ludovico Rege. Certamen forte dedit illi ut vinceret.
Ille inter potentes potentissimus, qui contra magnam peccandi potentiam
certat & vincit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44226

IN FESTO S. LUDOVICI REGIS.

Certamen forte dedit illi ut vinceret. Sap. 10.

VERITAS PRACTICA,

Ille inter potentes potentissimus, qui contra magnam peccandi potentiam, certat & vincit.

RATIO EST, Quia ille inter potentes potentissimus, qui cum plurimis, acerrimis & infestissimis hostibus certat & vincit.

Sed in magna peccandi potentia sunt illi hostes acerrimi,

Ergo qui contra talem potentiam certat & vincit, ille est inter potentes potentissimus, qualis fuit sanctus Ludovicus Rex Gallorum.

I. PUNCTUM.

Vix dum è pueris excefferat sanctus Ludovicus, cum illi pugnandum fuit in suo regno, cum pœduellibus & factiosis. Vix dum etiam pacem regno attulerat, cum illi fortis hostes & bella suscepta sunt, quæ vix unquam cessant. At verò longè acrius illi certandum fuit cum seipso, cum regia dignitate, cum libera vivendilicentia, cum omnibus mundi illecebris, cum ipsa denique peccandi potentia, qualis in potentissimo Rege reperitur. Hoc est certamen forte quod dedit illi Deus ut vinceret, & vincendo palmam referret Christianæ fortitudinis, tum sanctitatis Lauream, & æternæ coronam beatitudinis assequeretur.

Sic enim verè est apud Deum & apud quoslibet rectè sentientes, *Quod ille est inter Potentes Potentissimus*, & consequenter inter illustres eminentissimus & inter Sanctos Sanctissimus, qui contra magnam peccandi licentiam & potentiam certat & vincit. Quod sic modò universim declarandum est, ut particulatim ostendatur id ita in sancto Ludovico contigisse, & inde Sanctum ac beatum extitisse.

Ac primò quidem hæc est universalis & indubitata propositio quod ex fortiori certamine, certantis fortitudo, vincensque potentia noscitur, atque is omnium consensione gentium inter potentes & inter fortes nominetur fortissimus, qui in eo vincat certamine ubi certandum

est cum hostibus numero plurimis, robore fortissimis, exercitatione peritissimis, & crudelitate sævissimis. Adde etiam ubi hostibus ex loco & tempore, & aliis circumstantiis longè major est vincendi facilitas, & victis damna importentur extrema. Nonne tumis qui crederetur vincendus si fortiter decertando vincat, fortissimum nomen mereatur?

Lege caput viceſimum tertium libri secundæ Regum, ubi fortes Davidis recensentur, & observa quantum ex uno Regis desiderio moveantur homines qui nec ipſo Dei iubentis imperio se patiuntur duci!

II. PUNCTUM.

SED in magna peccandi potentia qualem habere solent Reges, Principes & alij Potentes saculi, tales sunt hostes: nempe plurimi, infestissimi, exercitatissimi, & supra modum acerrimi.

Non quod Reges aut quivis hominum majorum habeat legitime potentiam aut jus ullum peccandi, Namini enim mandavit Deus impie Ecclesiæ 10. agere, & namini dedit spaium peccandi, quin potius, Potentes potenter tormenta patientur, & fortioribus fortior inſtat cruciatio; Sed quod illis tum omnia suppetant ad peccandum; si potestate abutantur, dicuntur posse peccare quod revera peccant, licet non vero jure. Quæ sunt autem illa quæ ad peccandum provocant? Nonne pecuniæ, illecebræ, convivia, mulieres, adulationes, parasiti, ludus, luxus, summa potestas in homines, impunita licentia, & si quid simile à corruptis sensibus, à depravato mundo, atque à Demone in hominum perniciem excogitari possit, de quibus susè Sapiens: Venite & fruamur bonis quæ sunt, & utamur creatura tanquam in juventute, caloriter: vino pretioso & unguentis nos impleamus, Et quæ plura refert ex sensu eorum qui quod male possunt, malè volunt: nec aliud habent quò sese vehementius acuant quam quod possunt quod volunt, aut si quis se opponat, opprimatur, circumveniat. Sit fortitudo nostra lex justitia. Quasi dicerent, illud licere putemus quod possumus facere, quantumcunque sit nefas.

Hoc

Matth. 21. Hoc est quod uno verbo dixit Dominus: *Ecce qui mollibus vestiuntur, in domibus Regum sunt.* Vocantur quippe mollia, quæcunque emollunt animos & inflectunt ad peccandum, & eo quidem sunt crudeliora quod molliora, quia crudelitas in pellendi est, nec diutius unquam est animæ quam cum illi est mollius & blandius à mundo & à carne. *Inveni amariorem morte mulierem,* inquit Sapiens: cur porro nisi quia nihil est mollius? Sic enim pergit, *quæ laqueus venatorum est, & sagæna cor eius, vincula sunt manuum illius.*

Quam multi sint porro hi hostes, numerare potes quam multæ in tota vita possint occurrere peccandi occasiones, quæ tam crebræ & obvix sunt quam faciles sunt oculorum motus & humanæ cordis cogitationes; tot enim sunt hostes quibuscum semper certandum est; & illi quidem hostes intestini, individui & qui non adeo fatigantur expungendo, ut magis ac magis exercitentur & acuantur. *Non saturatur oculus visu, nec auris auditu impletur.* **INFERNVS** & perditio nunquam implentur; similiter & oculi hominum insatiabiles. **SANGVI SVGÆ** dua sunt filia, dicentes: *affer, affer.* Ignis verò nunquam dicit, *sufficit.*

Iob. 41. Denique Scriptura teste cum non sit potestas supra terram quæ comparatur potestati Damonis, qui factus est ut nullum timeret; **Dæmon** autem suam illam omnem potestatem conjungat cum carnis & mundi blandioribus illecebris ad pellendas Principum animas in peccatum, ut sic facilius eorum subditos in eandem trahat perniciem: Nonne illi hostes erunt eo infensiores quod plures erunt peccandi illecebræ: Nonne periculum præsentius? Nonne damnum infestius?

Is. 5. *Va qui potentes estis ad bibendum vinum, & Matth. 18.* *viris fortis ad miscendam ebrietatem! Væ mundo à scandalis! Væ, va, va habitantibus in terra!*

III. PUNCTUM

ILLE est igitur inter potentes potentissimus qui contra magnam peccandi potentiam certat & vincit: Quia certamen illud præ cæteris tam potens & forte est propter multitudinem, potentiam & quaslibet superiores hostium partes, ut in illo qui vincat, nulli certando cedat. *Non est enim nobis colluctatio sanctorum adversus carnem & sanguinem, sed adversus principes & potestates.* *Hayneusue pars tertia.*

ses, adversus mundi rectores tenebrarum harum, contra spiritualia nequitias in celestibus. Id est, contra spirituales nequitias quæ circa nos versantur in aere, & hoc unum habent ut nos decipiant & in peccatum adducant ac perniciem sempiternam.

Hac in pugna sapientissimi quique Reges & Duces devicti sunt: **Samiones, Salomones, Davides & alij** penè innumeri sua in peccando infatuati potentia; unde & quod potentiores in malo erant, eò impotentiores in bono facti sunt, De hac pugna expressè dicitur, *Beatus dives qui inventus est sine macula, & qui post aurum non abiit, nec speravit in pecunia & thesauro. Quis est hic, & laudabimus eum? Fecit enim mirabilia in vita sua: qui potuit transgredi & non est transgressus facere mala & non fecit, ideo stabilita sunt bona illius in Domino, & elemosynas illius enarrabit omnis Ecclesia sanctorum.* Id est, tam multa & præclara bona faciet, ut nullus sit qui non illum laudet; quia qui potest male facere & non facit, tanta sit instructus fortitudine necesse est ut non mediocribus contentus, ad summa & perfecta contendat.

Talis autem fuit sanctus noster **Ludovicus**, qui medius in divitiis Evangelicam Spiritus paupertatem servavit: qui castimoniam in deliciis domesticis, modestiam in regali cultu, pietatem in armis, moderationem in prosperis, & in adversis constantiam tam æquali semper curâ tenuit, ut nunquam non dissimilis esset aliis qui suis abuterentur facultatibus, sibi verò semper similis in temperato rerum usu & ad virtutem composito. Quod vel maxime potuit cum religiosum bellum suscepit adversus infideles; nonne tum poterat exardescere ad foeliciosem belli exitum quam qui semel & iterum accidit: Quid iustius quam expugnare Dei hostes? Quid porro iniquius videbatur quam se ab illis videre expugnatum? Vidit tamen sanctus **Ludovicus**, & tam æquo vidit oculo atque animo, ut perinde paratus esset vinci ac vincere, sic volente Deo; nec minus vicit ab hoste victus, quam si hostem vicisset. Se victus etenim vicit, & seipsum sic vicisse gloriosius fuit quam debellasse barbarum.

Neque porro satis illi fuit peccato abstinuisse in peccati perpetrando potentia, quod certe tamen illustre est ad omnem sæculorum memoriam: sed quod insignius fuit, illam ipsam potentiam qua multum in regno valebat sic trahere solitus erat ad quolibet pium opus, ut

Ggg quo

quo alij abutuntur ad vitium, ille ad virtutem uteretur. Divitias alij ludo, theatris, venationi & epulis impendunt immodicis: ille pauperibus nutriendis, nosocomiis extruendis, monasteriis ædificandis. Alij dignitati suæ volunt indulgere ne jejument aut ut vetitis cibis abstineant: ille pro sua dignitate urgebat sibi multiplicari jejunia, & solo pani vesci. Alij apparitores habent & satellites qui ab aula plebeios & proletarios arceant: ille suos habebat, qui oppressos, qui pauperes, qui viduas & egentes ad se introducerent & ab omni vendicarent injuria. Alij honoribus & prosperis exaltantur: ille se his depri- mebat. Alij se sui temporis Dominos putant ut vacent nugis & otio, ille ut pietati vacaret, ut horas canonicas quorundam persolveret, ut duobus interesset Sacris. Alij nec à Deo vellent sibi resisti suis in pravis desideriis & consiliis: ille nec pia sua desideria vellet consequi nisi Deo propitio, nisi Deo volente, qui si aliter de se suisque decernat, longè magis hæc divina decreta, quam vis gravia, quamvis infaustra, quamvis lethalia malit, quam regnum & quam ipsam vitam, nam illi vivere, & illi regnare, Christus erat.

Rom. 6.

O mirum & insolitum certandi ac vincendi modum! Hoc est hostem armis suis debellare, hoc est Holoferne aut Goliathem suo jugulare gladio, hoc est exhibere membra sua non arma iniquitatis peccato ut alij solent Principes, sed arma justitia in sanctificationem. Quod est Christianissimi maximè proprium Regis. Hoc enim verè est esse Christianissimum Regem, sic tantò esse sanctiorem, quantò potentiorem: sic tantò amplius esse Christianum quantò est amplior Regis potentia.

Orisum admirandam Regis sanctitatem quæ ex peccandi potentia coaluit in talem perfectionis cumulum, ut quot fuerint peccandi genera, & occasiones in regia dignitate, tot fuerint virtutis actus & sanctitatis gradus! Hoc est, ut dixi, quot penè momenta vitæ dinumerari possint, tot sint bonitatis vestigia, quia tot sunt repressæ malitiæ signa quæ non nisi contrario bonitatis motu reprimi potuit. Quod de alio vivendi statu quàm de supremo & summo vix dici potest: quia vix est alius status ubi natura depravata magis acuatur ad vitium, unde oportet summos Principes aut esse optimos aut pessimos: pessimos quidem si naturæ depravatae obsequantur, optimos verò si resistant. Quod quidem est tantum arduum & difficile ut quo etiam tempore Salomon esset Regum Sapientissimus, non minus ti-

meret abundare divitiis quam egere. *Mendacitatem*, inquit, & divitias ne dederis mihi: tribue tantum vidui meo necessaria, ne sortis satietus illicitarum ad negandum & dicam, qui est Dominus? Aut egestate compulsus fueris, & perjuram nomen Dei mei. Nimis enim proclive est labi & perire quando in alterutro vivendi status extremo fueris, sive excessus ille sit, sive defectus. Et rarus ille est qui æquè in praxi sciverit abundare, ac penuriam pati. *Non est minus miraculum*, inquit sanctus Joannes Chrysostomus, *castum esse Iosephum in domo impudica quàm salvos esse tres pueros in ardenti fornace Babylonica*. O quale ergo miraculum, sanctus in regno suo Ludovicus, qui regnando milies poterat quod Iosephus aliquoties: & nolendo bene, quod male poterat, tot se gradibus sanctitatis supra quemvis exerat, quot pluribus modis & vicibus peccare potuit, & noluit.

O Rex non minus sancte quam potens: te libenter rogarem pro viris illis principibus quæ potentes sunt ad peccandum, suam illam ut potentiam tuo coercerent exemplo: sed nimis expior meo damno, non solos Principes & Primates viros, sed & infimos quosque ac vulgares posse peccare & sua sæpius abuti potentia quam obrem te pro utriusque rogo & dimissæ precor ut omnes hanc fructuosissimam sæpe expendamus veritatem, *Quod si peccare possumus, possumus etiam cum gratia non peccare*: Nec aliter uti debemus potentia qua valemus, quàm ut liberè & libetè nolimus illa uti. Quod enim non debemus facere, licet possumus, non est magis faciendum quam si non possemus. Neque potentia & libertate uti ad peccandum, potentia ad libertatis usus est, sed abusus. Hoc etiam omnes intelligamus, non tam esse potentia quam infirmitatis, posse peccare. Aut si potentem reputamus eum qui quod velit possit, adjungamus illud, dum nihil velit ille potens nisi quod bonum & sanctum est. Vide in 2. parte, Die 29. Aprilis, ubi hæc veritas exhibetur.

Fortioris est animi, non vincit à bonis blandientibus, quàm ipsa vincere mala terrentia.